

САБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

серпень 2009 №14 (161)

СВ. ВОЛОДИМИР ВЕЛИКИЙ – ХРЕСТИТЕЛЬ РУСИ-УКРАЇНИ

Сьогодні ми дякуємо Богові за життя київського князя – Св. Володимира Великого. Саме він став тим правителем Київської Русі, який домігся офіційного запровадження християнства у нашому краї. Будучи великим полководцем і політиком, він також сам став християнином і піклувався, аби його народ був спасеним. Переоцінити роль св. Володимира (Василя у Хрищенні) Великого у історії Русі-України, неможливо. Адже християнство не лише долучало Київську Русь до сім'ї європейських народів (як про це говорять нині багаті політики, і що саме по собі є другорядним), а насамперед благовістило Христа Спасителя, а отже принесло і продовжує приносити спасіння величезній кількості людей, які воскреснуть до вічного життя у Божому Царстві.

«Ранком [Наступного дня] зійшов Володимир із царицинями і корсунськими попами до Дніпра, і зійшлося людей без ліку: і ввійшли всі в воду, і стояли у ній по шию, а другі — до грудей, малі біля берега, інші тримали дітей, на руках, дорослі бродили, а попи ж стояли і творили молитву.

І було видно радість велику на небі і на землі: стільки душ врятованих! А диявол стогнав, причитаючи: «О горе мені! Прогнаний я звідси! Тут думав мати житло, бо не було тут учення апостольського, не знали тут Бога, і радів я із служіння тих, що служили мені. А тепер я переможений невігласом, а не апостолами і мучениками, і вже більше не буду царювати в цих землях».

Охрещені ж люди розійшлися по домівках своїх. Володимир був радий, що пізнав Бога сам і люди його, подивився на небо і сказав: «Боже великий, що створив небо і землю! Зглянься на нових людей своїх, дай же їм, Господи, пізнати Тебе, істинного Бога, як пізнали Тебе країни християнські, і утверди в них віру правильну і неухильну. Поможі мені, Господи, проти супротивного ворога, надіюся на Тебе і на Твою силу в перемозі над його підступами». І, сказавши це, повелів будувати церкви і ставити їх на місцях, де стояли ідоли. І поставив церкву святого Василя на горі, де стояли ідоли — Перун і інші і де приносили їм жертви князь і люди.

І почав ставити церкви і попів по інших городах, і людей приводити на хрещення по всіх городах і селах. І почав [Володимир] посилати забирати дітей у нарочитих мужів своїх і віддавати їх на навчання книжне. А матері плакали за чадами

ічна милість Його, бо звільнив нас від ворогів наших, тобто ідолослужителів.

І ще скажемо з Давидом: «Заспівайте Господу нову пісню! Заспівайте Господу всім народом, заспівайте Господу, благословіть Ім'я Його, благовістять з дня на день спасіння Його, возвістять в народах славу Його, і серед усіх людей чуда Його, бо великий Господь і всеславний, і величі Його нема кінця». Яка радість! Не один і не два-бо зазнають спасіння. Сказав Господь: «Радість на небі буває і від одного грішника, що покається». А тут не один, не два, а незліченна кількість до Бога

своїми, як за померлими, бо ще не були кріпкі у вірі.

Через оцих, відданих на навчання книжне, і збулося пророцтво на Руській землі, в якому сказано: «У ті дні глухі почують слова книжні і ясно буде мова гундосих». Ці-бо не чули раніше мови книжної, але з Божого допущу і з милості своєї помилював їх Бог, як сказав пророк: «Помилую, кого захочу». Помилував-бо нас святим хрещенням і оновленням Духа, і **за милістю Божою, а не за нашими ділами**. Благолюбен Господь Ісус Христос, що возлюбив новоохрещених, Руську землю, і просвітив її святим хрещенням.

От тому і ми припадаємо до Нього, кажучи: «Господи Ісусе Христе! Чим воздамо Тобі за все, що Ти воздав нам грішним? Не знаємо, чим воздати за дари Твої, великий бо Єси, дивні діла Твої, і величі Твоїї немає меж». Із роду в рід будемо восхваляти діла Твої, говорячи разом із Давидом: «Прийдіть, возрадуємося Господові і воскликнемо Богу і Спасителю нашому, предстанемо перед лицем Його у славословії», славте Його,

приступила, святим хрещенням просвітилася. Як сказав пророк: «Окроплю вас водою чистою, і очиститесь від ідолослужителів вашого і гріхів ваших».

І ще другий пророк сказав: «Хто, як не Бог, прощає гріхи і не ставить в провину неправду? І бажаючи цього — милостивий. Той напевне [до себе], і ущедрить нас, і ввергне у бездну гріхи наші». І [апостол] Павло говорить: «Браття! Скільки нас охрестилося в Ісуса Христа, і в смерть Його хрестимся, і хрещенням погребені-бо з ним у смерть, нехай, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми підемо в оновленому житті». І ще: «Старе минуло, тепер все нове». «Нині наблизилося до нас спасіння, ніч минула, а день настав».

Завдяки князеві нашому Володимирі придбали ми доступ через віру до цієї благодаті, завдяки йому здобудемо славу і стоїмо. Нині ж, звільнившись від гріха і ставши рабами Господа, одержали плід свій у святості»

**За літописом
«Повість врем'яних літ
[з оповіді про 988 рік]»**

Новини Української Греко-Католицької церкви

Початок беатифікаційного процесу о. Кирила Селецького

11 липня 2009 року у Сокалі на Львівщині, у Катедральному храмі святих апостолів Петра і Павла, відбулося урочисте відкриття беатифікаційного процесу Слуги Божого отця Кирила Селецького. Архиєрейську Святу Літургію очолив Правлячий Архиєрей Сокальсько-Жовківської єпархії Владика Михайл (Колтун), у співслужінні з Високопреосвященним Владикою Ігорем (Возьняком), Архиєпископом Львівським.

Після Божественної Архиєрейської Літургії була розпочата І-ша сесія трибуналу. На початку сесії канцлер Сокальсько-Жовківської єпархії о. Роман Синицький пояснив усім присутнім суть і значення зібрання, а також зачитав документ Конгрегації у справах святих про дозвіл на початок процесу у Декрет скликання трибуналу. Опісля Єпископ Сокальсько-Жовківський Михайл (Колтун) оголосив початок беатифікаційного процесу Слуги Божого о. Кирила Селецького, а також вручив декрети обраним членам трибуналу. Після вручення декретів Владика Михайл, с. Маркіана Васишин, Постулятор даної справи, та обрані члени трибуналу склали присягу.

Після закінчення заходів у м. Сокалі відбувся молебень до Пресвятої Богородиці у селі Жужеляни, де було посвячено таблицю на могилі отця Кирила.

Визнання за УГКЦ статусу репресованої Церкви дасть їй можливість краще відповісти на сучасні потреби

«Щодо того, чого ми очікуємо від цього рішення (визнання за УГКЦ статусу репресованої Церкви, – авт.), то слід констатувати, що внаслідок жаклих репресій Церква потерпіла не тільки морально, духовно, коли були знищені структури Церкви, священство, репресовані вірні та духовенство. Але також було втрачено багато матеріальних надбань, які не потрібні нам самі по собі, бо Церква не є якоюсь банковою системою, але потрібні для того, щоб ми могли краще реалізувати наше евангелізаційне завдання. Тому, якщо буде визнано офіційно статус репресованої Церкви, сподіваємося також, що буде визнане право на певну реституцію. Уже форми її та динаміку слід визначати у співпраці з відповідними комісіями з боку держави, але що цей процес повинен відбутися – немає сумніву – це є елемент історичної справедливості», – наголосив Владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, у коментарі для РІСУ, яке він дав під час проведення 37-го з'їзду Генеральних секретарів Єпископських Конференцій Європи.

Владика Богдан відзначив, що на сьогодні вкрай необхідним є пізнання правди про історію УГКЦ. Він сказав, що поки що про офіційне визнання такого

статусу за УГКЦ ще рано говорити, та воно повинно прийти «в міру осягнення нашим суспільством більшої зрілості та свободи».

«Ми мусимо працювати. Мусимо стукати в ті двері – в надії, що держава це зрозуміє. Ще в часи Президента Кучми він назвав УГКЦ невід'ємною часткою духовного життя і повноправним суб'єктом української історії, з якої ця Церква колись «була брутално виштовхнута». Це певне моральне визнання провини держави перед Церквою», – сказав щодо цієї теми в інтерв'ю для веб-порталу «Релігія в Україні» Блаженніший Любомир. При цьому Глава УГКЦ пояснив, що Церкві було б легше жити й працювати, якби вона мала необхідні майнові засоби. «Тоді б ми мали засоби для кращого будівництва та розвитку УКУ, могли би організувати будинки для літніх людей, для сиріт, для тих, хто лишився самотнім після розлучення тощо», – пояснив Предстоятель УГКЦ. При цьому він додав, що Церква не потребує багатств власне для себе. «Багато грошей для Церкви – це свого роду прокляття. Тому треба бути надзвичайно обережним у фінансових питаннях. Надмір грошей псує Церкву. Тому ми потребуємо стільки, скільки необхідно», – сказав Блаженніший Любомир.

19 червня 2009 року Тернопільська обласна рада визнала за УГКЦ статус репресованої Церкви. Попередньо цей статус за УГКЦ визнали Львівська (4 грудня 2008 року) та Івано-Франківська (27 лютого 2009 року) міські ради. Обласні ради зробили це 23 грудня 2008 року та 23 березня 2009 року відповідно. 4 червня 2009 року визнала за УГКЦ статус репресованої Церкви Тернопільська міська рада. Згідно з їх ухвалами вони також звернулися до Президента України та Верховної Ради з проханням ініціювати на загальнодержавному рівні «процес встановлення історичної справедливості щодо УГКЦ та визнання за нею статусу репресованої».

Однією з головних тем 37-го з'їзду Генеральних секретарів Єпископських Конференцій Європи була енцикліка «Caritas in Veritate»

Однією з головних тем 37-го з'їзду Генеральних секретарів Єпископських Конференцій Європи, який відбувався 9-12 липня 2009 року у реколекційному будинку в Брюховичах під Львовом, була третя енцикліка Папи Римського Венедикта XVI «Caritas in Veritate» (Милосердя в істині). Цей документ Святішого Отця був підписаний 29 червня 2009 року, а опублікований 7 липня латинською, італійською, французькою, англійською, німецькою, іспанською і португальською мовами.

Як розповів під час зустрічі із релігійними журналістами о. д-р Ганс Ланген-

дорфер, Секретар Німецької Єпископської Конференції, у третій енцикліці Понтифік звернувся до соціальної тематики, піднятої в 1967 році у знаменитій енцикліці його попередника Папи Павла VI «Populorum Progressio» (Прогрес народів). У «Caritas in Veritate», на думку о. Ганса, Папа Венедикт XVI поставив три головні акценти: 1) у центрі цього документу не стоїть бізнес, гроші, а людина. Як про це зазначив о. Дуарте да Кунья, Генеральний секретар Ради Єпископських Конференцій Європи: «Головна думка енцикліки полягає в тому, що Папа ставить в центр турботи Церкви людину. Церква повинна дивитися на людину в її повноті, в її розвитку і сприяти цьому розвитку на всіх рівнях: інтелектуальному, духовному, економічному, політичному та соціальному. Це – завдання Церкви – захищати людину, дивитися на людину», – зауважив він; 2) люди, громадяни певної країни, мають право брати участь у житті своєї держави. «Ситуацію, коли люди, які бідні чи слабші, не можуть мати впливу чи голосу в тій чи іншій країні, слід змінювати», – сказав о. Лангендорф; 3) різні країни мають різний рівень розвитку. Потрібно звертати увагу на бідні країни і їм допомагати. «Йдеться про поліцентризм. Різні країни не мають однакової економіки, тому ми повинні відкрити ринки, щоб кожна держава думала не тільки про Європейський Союз, чи якісь конкретні могутні держави, а насамперед про держави, які найбільше терплять, не концентруючись на конкретному регіоні чи структурі», – сказав Секретар Німецької Єпископської Конференції.

Важливість соціального служіння Церкви відзначив і Секретар Синоду Єпископів УГКЦ Владика Богдан (Дзюрах). «Соціальна тема для нас є дуже важливою, особливо з огляду на те, що після років комуністичного переслідування, коли Церкві забороняли проводити харитативну діяльність, на сьогодні Церква починає заповняти ті ділянки, які раніше собі привласнила держава. Церква може дати щось більше, аніж тільки хліб, вона може дати любов, Божу ласку, відчуття близькості до іншої людини, яка є в потребі. Саме тому ми вбачаємо, що для нас ця нова енцикліка буде великою допомогою в різних ділянках соціального служіння», – відзначив Владика Богдан.

Довідка

Папа Римський Венедикт XVI свою першу енцикліку «Deus caritas est» (Бог є любов) підписав 25 грудня 2005 року. Вона була оприлюднена рівно через місяць і була своєрідним богословським роздумом про суть божественної любові як основи церковної місії милосердя і людинолюбства.

Друга енцикліка Понтифіка – «Spe salvi» (Врятовані надією) була опублікована 30 листопада 2007 року і розкривала християнське розуміння надії в сьогоденному світі.

Департамент інформації УГКЦ
www.ugcc.org.ua

«Особисто я був би радий бачити Російську церкву вільною, самостійною, без надмірного зближення з державою»: Блаженніший Любомир

Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю Блаженнішого Любомира, яке було опубліковано 3 липня 2009 року в газеті «Левий берег» <http://lb.com.ua>

«Релігія в Україні»: Владико, як Ви розцінюєте першу після тривалої перерви архієрейську хіротонію УГКЦ в Києві - це символ, тенденція, провісник? Знаменно, що це відбулося саме тоді, коли УГКЦ згадує 60-річчя насильницької ліквідації греко-католицької Церкви на Закарпатті.

Блаженніший кардинал Любомир: Життя Церкви, як життя людини, має свої прикрі хвилини, трагічні хвилини, радісні хвилини – це частина життя. Треба так його приймати як воно приходиться. У другій половині ХХ ст. ми пережили складний, прикрий період. Завдяки Божій допомозі, то не наші великі подвиги, то Божа благодать, що помогла витримати і зберегти церкву. Зберегти найважливіше – суть церкви, бо церква в душах людей. Були люди, які Божу благодать прийняли. Ми задля цього сьогодні є, ми можемо продовжувати наше існування в такий спосіб, можемо жити і розвиватися.

РвУ: Як би Ви охарактеризували заходи для збереження дерев'яних храмів Прикарпаття, більшість із яких належать до юрисдикції УГКЦ?

К.Л.: Ми звертаємось до людей та священників, щоб шанували ці споруди. Вони засадничі не належать до церкви. В більшості випадків вони перебувають під опікою відповідних державних структур, приміром, директор галереї у Львові Борис Возницький - один із тих, що належать до групи фахівців, чіє завдання берегти дерев'яні споруди давніших віків. Це завдання держави - берегти їх. Бо ще з часів радянських вони (ці споруди) перейшли під опіку держави, і такий стан речей зберігся дотепер. Зберегти такі речі – вимагає дуже поважних коштів, великої опіки. Я, на жаль, не дуже докладно знаю статистику цих нещасних випадків. Є випадки, на жаль, такі, що через недбалість деякі з цих церков погоріли. Існує велика ймовірність, що деякі з них підпалено, просто знищено. Причому через недбалість тих державних органів, хто мав би за це відповідати, які повинні докладати всіх можливих зусиль, щоб зберегти оту матеріальну субстанцію. Я сам на власні очі бачив село, де побожні люди оббили таку церкву дерев'яну бляхою. Хотіли зробити як краще, але насправді таке поведіння означає знищення церкви, бо церква тепер не дихає.

Наша Церква як установа дуже зацікавлена, щоб зберегти ті храми не тільки як сакральні будови, але й як свідки нашої релігійної культури. Там, де є свідомі, культурні люди, вони стараються і дбають, щоби спільно з відповідними державними установами берегти це добро. Наскільки насправді ми досягли позитивних результатів, важко сказати, не маю статистики. Є різне ставлення – від дуже шанобливого до, на жаль, дуже недбалого. Але наша мета: зберегти ту старовинну культуру нашого народу.

РвУ: У ситуації з Благовіщенським храмом у Коломиї, на Вашу думку, на чієму

боці правда?

К.Л. Треба уважно дивитись на такі ситуації. Я не володію дуже докладно цією інформацією. Я одержав лист від єпископа Івано-Франківського Пантелеїмона (УПЦ). Маю також інформацію від єпископа Миколая (УГКЦ). У тих справах є так – є об'єктивні матеріальні дані і є бажання. Бажання або жити в мирі, або сваритись. На жаль. Ми маємо тепер набагато менше подібних ситуацій. Але були досить чисельні і гострі конфлікти в різних громадах, головні по селах... Якби ж то люди мали розум і Бога в серці, таких конфліктів би не було. Я певен, якщо є добра воля, можна завжди знайти гарний християнський розв'язок. Якщо є провокація, конфлікт, ненависть, немає бажання жити в згоді, там буде клопіт. Я дивлюся на це не так, щоб розбиратися, хто винен, чи хто кому зробив якусь прикрість, я радше дивлюся, що є в серцях тих людей. Я знаю, що це - основне. От, наприклад, коли я був у Львові, часом стикався з такими конфліктами. Якщо зі сторони православних та зі сторони католиків були добрі, розважливі священники, душпастирі, то знаходився добрий розв'язок. Якщо не було доброї волі, було бажання воювати – це є людська неміч, тоді були конфлікти. Конфлікти, які, напевно, можна було гарно розв'язати, по-божому. Щоб люди мали нагоду молитись, коли кожна громада не має свого храму чи не може збудувати власне храмове приміщення, то чому не поділитися з братом своїм, ближнім своїм, дати можливість служити в храмі. Брак охоти для такого мирного співжиття – це симптом духовної недуги нашої суспільності.

РвУ: Які успіхи на шляху отримання статусу патріархату для УГКЦ? Який прогноз щодо протягності в часі?

К.Л.: Думка про патріархат – не нова. Виникнення її сягає часів, коли митрополити київські - православний Петро Могила і наш Веніамин Рутський говорили про Київський патріархат. То є початок XVII ст. Та й пізніше ця думка розвивалася, особливо активно наприкінці XIX ст. і аж до 30-их років ХХ ст. Активацією такою ми сильно завдячуємо Блаженнішому Йосипу Сліпому. Він дав великий поштовх цьому рухові. Ми в тому процесі існуємо, поглиблюємо наше розуміння помісної церкви. Реалізуємо це бачення, так, як воно має відбуватися. Ми – Церква, яка присутня не тільки в Україні, але й в інших країнах. Тому для нас головне – внутрішня єдність, щоби кожен християнин у нас відчував, що він потребує інших, щоби бути собою.

Також є зовнішній чинник, оскільки апостольська столиця або Вселенський собор надають або визнають цей статус. На разі немає передчуття, що відбудеться собор католицької Церкви. Тому, очевидно, відповідальність за таке рішення покладено на апостольську столицю, на Папу Римського. Хочу сказати, що обидва понтифіки – і Іван Павло II, і Бенедикт XVI – сказали виразно: прийде час, коли це прагнення стане дійсністю. То не така проста справа, що тільки

підписав декрет – і все, відбулося. Такі речі вимагають «зміни поглядів», вимагають духовного поглиблення, чіткого розуміння. Я особисто задоволений тим поступом внутрішнім, що є на цьому шляху у нашій Церкві. Адже визнання зі сторони Апостольської столиці – це, по-суті, не повинно бути сухою формальністю, адміністративним актом, а здійсненням еkleзіологічного відношення. Бо у цій справі найважливішим є внутрішнє розуміння. З Божої ласки ми на тому шляху рухаємося, і йдемо непогано.

РвУ: Як Ви гадаєте, чи впливає чинник Московського патріархату на процес надання такого статусу?

К.Л.: Так, впливає. Немає сумніву для мене. Я абсолютно в тому переконаний. Мені відомо, що були певні кроки, щоб ускладнити нам цей розвиток. На жаль.

РвУ: Владико, який Ваш прогноз щодо наслідків візиту Патріарха Кирила?

К.Л.: Я певний одного. Воно буде мати гарний вплив, означатиме духовне піднесення для всіх православних наших співбратів, які належать до УПЦ і визнають патріарха Кирила своїм духовним предстоятелем. Зрозуміло, природно, вони повинні тішитися. Це – мить піднесення. Щодо греко-католицької Церкви – я не бачу особливого аспекту, який справив би великий вплив на життя УГКЦ.

Ми тішимось радістю наших співбратів. Якщо вони раді, ми тішимось, що вони тішаться. Адже в Україні зараз маємо прикру ситуацію поділу православних на три великі групи. Наскільки приїзд патріарха Кирила буде мати вплив на те, щоб справді об'єднати внутрішньо православ'я в Україні – я не знаю, важко сказати. Я замало поінформований. По-друге, це такі речі, які треба пережити і побачити, що патріарх принесе з собою, чи він зуміє представити візію єдності. Бо дотепер такої візії я не бачу. Той поділ існує. Такого бачення єдності на разі ніхто не дав. Чи патріарх Кирил мусить аж відвідувати Україну, щоби це дати, я не знаю, але, я думаю, що такий візит це безумовно є нагодою, де було би дуже цікавим побачити, почути можливість якихось формул внутрішнього об'єднання з повним респектом для всіх сторін. Поворот до єдності всіх гілок Київської Церкви – це пісня дальшої майбутності.

РвУ: Владико, як Ви гадаєте, програма візиту патріарха Кирила в Константинопольський патріархат передбачає обговорення українського питання?

К.Л. У мене немає жодного сумніву, що українське питання буде порушуватися під час візиту. Українські Церкви представляють собою велику духовну силу, тому православний світ не може не бачити Україну. Україна – мільйони православних. Поділ в Україні – виклик для патріархів. Ми побачимо, що вони вміли зробити для Української православної Церкви.

І один, і другий мають своє бачення щодо України. Побачимо, що вони зуміють позитивного зробити для України. Це іспит того, наскільки вони є отцями церкви, бо патріарх – то є отець. То є для

«Особисто я був би радий бачити Російську церкву вільною, самостійною, без надмірного зближення з державою»: Блаженніший Любомир

(Закінчення. Поч. на стор. 3)

них викилик. Напевно, вони свідомі цього. То більше, ніж чиста політика, то велика мить – цей виклик, адже він виглядає як іспит для них – чи зможуть вони його витримати?

РвУ: Як змінюється (якщо змінюється) соціальне служіння УГКЦ з плином часу та урахуванням сучасних реалій. Як позначається економічна криза на подібній соціальній активності? Оскільки Енцикліка Папи Бенедикта (2005 рік) проголошує, що соціальне служіння – сутнісна ознака Церкви (так само як таїнства, сповіщення Слова Божого, та служіння милосерддя любові), чи можемо очікувати нової, значної, хвилі милосердя, породженої УГКЦ?

К.Л.: Радше продовженого соціального служіння Церкви. Наша криза – це не є криза. Я переживав різні кризи. Кожна криза має свій образ. Ця мені дуже ясна. Багато людей те саме бачать, що й я. Це не є криза фінансова. Це криза умів і сердець. Криза, в якій видно, де людство сьогодні перебуває. І вожді, і народ, і всі. Це не дуже радісна мить. Вона демонструє, що не все гаразд у наших умах і серцях. Зрушення в економіці – це тільки зовнішній вияв, це не є причини або суть, це тільки вияв тої внутрішньої кризи, що всередині нашого єства. Ми маємо вийти кращими з цих неприємностей, щоб ми чогось навчилися, отримали новий досвід. На підставі досвіду минулих криз не видно, щоби ми стали, як люди, кращими, тож і в цей період більшість із нас не замислюється над якимись глибинними речами, а намагається повестися так, щоб втратити менше грошей. Хоча сказати, що на цій кризі хтось дуже заробляє. Не всі люди потерпають, навпаки, хтось заробляє, і тому та криза є.

Тільки від нас залежить, наскільки ми станемо кращі після такого випробування. Тому треба, щоб були люди, яких ця криза вразить. Щоб вони спитали самих себе: як я думаю, як я дивлюся на ближнього свого, чи я справді люблю ближнього. Люди, які так собі поставлять питання, з цієї кризи вийдуть кращими. На жаль, багато людей лишаться на рівні грошей. Вони далі гроша сягнути не можуть, для них показник – скільки хто заробляє. Хто більше заробить, той буде героєм. Такий тип людей не використовує тої прекрасної нагоди, яку надає криза.

Що стосується соціального служіння, ми би хотіли чим більше помагати родинам, адже зараз саме родина як інституція потребує підтримки. Ми маємо докласти безліч зусиль, щоб і чоловік, і жінка, живучи разом у подружжі, освячували одне одного, щоб вони були готові посвятити себе дітям, а не тільки мати одну дитину для вигоди. У цьому питанні вся наша суспільність має великі проблеми. Це один тільки приклад.

Другий приклад – більш морального характеру. Треба допомогти людям побороти страшний спокусу, яку ми називаємо корупцією. То не є тільки мета, щоб зробити людям краще, вигідніше життя. Ми часто бажаємо одне одному злагоди і

добробуту, щоби, знаєте, аж переливалося через краї. Ні, ми повинні допомогти, щоб люди ставали кращими, тоді вони будуть щасливі. Бо щастя не в добробуті. Ось погляньте, Західна Європа – скільки вона має того добробуту, але нині вона перебуває в дуже поважних, моральних турботах, маючи надлишок усього. Не є добробут щастям. Ми всі повинні пам'ятати, що для щастя не треба багато грошей, майна, для щастя треба мати чисту совість. Божий закон, дотримання Божих заповідей – це дає нам щастя. Соціальне служіння, як на мене, то не є таке, щоби кожному було вигідно і добре, але щоб кожному допомогти, беручи до уваги конкретне існування якоїсь особи.

РвУ: Оскільки УКУ є єдиним вищим теологічним закладом, що отримав ліцензію МОН України, чи планує УГКЦ створювати мережу філій цього ВИШу в Україні? Якщо так, то чи можливе це у співпраці з іншими Церквами?

К.Л. Планувати розширення було би дуже гарно. Адже в цьому випадку ми наважилися на щось значне. Бо університет – складна інституція, вимагає не тільки багато фінансів, але й людей, які здатні передавати певні вартості іншим. Ми би дуже радо бачили, щоб на терені України були подібні установи, причому не тільки в католицькому середовищі. Якщо би ми мали солідну богословську науку, ми би не мали, на мою думку, стільки отих порожніх конфліктів. Бо богослов'я, якщо воно справді є солідно вивченим, якщо ми справді виховуємо кадри, священиків, мирян з добрим поняттям божої правди, тоді можемо говорити про дійсну злагоду, про справжню пошану одне до одного. І наш університет католицький виключно богослов'ям не обмежується. Ми хочемо його поширювати, щоб християнські вартості були представлені в усіх проявах суспільного життя. Економіка, наука, культура, медицина, природознавство... А ті, хто будуть науковцями, щоб це були представники християнської еліти. Ті, які думають по-християнськи і живуть християнством, релігією. Які плекають найкращі традиції свого релігійного середовища. Нам треба після трагічної комуністичної навали солідного духовного виховання нашого суспільства. Те, що ми сьогодні переживаємо, наявні трагікомічні моменти, виникають тому, що відповідальні люди не мають гарної християнської інтелектуальної формації. Якби ці люди мали солідне християнське інтелектуальне виховання, ми би не шукували так, як зараз, коли ми з дня у день не знаємо, що станеться завтра. Тому існування таких університетів, їх мережі, було би дуже бажане. Це складно, дорого, але це важливо для життя народу, держави. Ми сподіваємося, що держава пробудиться і зрозуміє, що такого типу університети є цінні для держави. Якщо би держава зрозуміла вартість таких закладів, то її посадовці повинні радити, що хтось цим займається, і мали би заохочувати інших, а не чинити самі лише труднощі та перешкоди тим, хто зай-

мається цією справою.

РвУ: Чи є в середовищі вірних УГКЦ сильний потяг до отримання освіти у вищих навчальних закладах теологічного спрямування, оскільки мода серед молоді на релігію затухає? то чи треба якісно змінювати богословську освіту, щоб зацікавити та стимулювати сучасну молодь до отримання такої освіти?

К.Л. То дуже гарне питання. Так, наша Церква провела два роки тому патріарший собор з питань молоді. Це питання нас турбує. Щоб молодь справді зрозуміла, що для формування свого майбутнього необхідно мати солідні духовні підстави. Погоджуюся, що після першого ентузіазму настала певна апатія. Тому ми всі гуртом мусимо працювати. Насамперед ми, старші, хоча нам важко. Адже багато нашого народу виховувалося в тій, радянській, атмосфері. Ми мусимо дати приклад молоді. Можна багато говорити, але молодь найкраще реагує, коли бачить приклад, коли бачить людину на будь-якій посаді, яка є доброю людиною, бо має солідні моральні засади. Тому насамперед треба навчати через приклади. Ми – християни, бог відкрив нам очі на божі вартості моральні, ми повинні завдати собі клопоту, щоб бути добрим прикладом для наших молодших співвітчизників. Не робити показуху, але діяти щиро, бо молодь дуже критична, вона відчуває, де фальш, а де правда. Ми повинні настановляти нашим прикладом, в якій би ми не були професії, завжди будучи людиною, що має засади моральні. Це не легко, але природно. Це дає свої результати.

РвУ: Чи буде активізовано зусилля, щоб запровадити предмет «Християнська етика» в середніх навчальних закладах?

К.Л. Цей предмет – це не наука релігії, це наука історії нашої культури. Коли дитина подивиться на історію нашого народу, а це більше 2000 років, побачить всі історичні події, то здивується, що ми все це пережили і не зникли. Це і є зміст того курсу християнської етики. Щоб діти, всі майбутні громадяни України, зрозуміли, що християнство – потужна річ, що вона дає державі, народові силу. Це і мають вивчати в курсі «Християнська етика». Це не катехізис. Це не навчання релігії, або молитви. Це культурологічний предмет. Наш народ гнали, били, грабували, зневажали, а він є живий, і має майбутнє. Тож діти повинні виховуватись в цьому дусі. Кожна релігійна група має виховувати своїх членів у дусі громади. Говоримо про християнську релігію – бо ми не мусульмани і не юдеї. У недільних школах слід давати ці знання. Прикро, але наша влада не допускає, щоби Церква мала свої школи. Чому так? Це все залишки комуністичної ідеології. Якби ми мали середню, народну школу, або університет, не тільки солідну професійну формацію, але й християнську формацію, тоді б ми інакше виглядали. Поки наша влада цього не розуміє, навіть відкидає саму думку. Церква не зможе мати шкіл, бо вона, думають можновладці, «попсує

(Закінчення на стор. 5)

«Особисто я був би радий бачити Російську церкву вільною, самостійною, без надмірного зближення з державою»: Блаженніший Любомир

(Закінчення. Поч. на стор. 3,4)

державу». Отак і нема ради, але я мрію, щоб із часом ця ситуація змінилася. Але вже зараз ми повинні зрозуміти, що християнство зробило для нашого народу – і це був би вже великий крок уперед. Добре пам'ятаю, бо якраз тоді був присутній я у Львові, коли формувалася програма цього курсу. Формували її представники різних Церков разом: доповнювали, дискутували, намагалися вкласти якомога сильніше християнську традицію. Це – прекрасний приклад співпраці, що має бути між Церквами.

РВУ: Чи є прогрес у вирішенні питання про гідне працевлаштування випускників УКУ в Церкві та її інституціях?

К.Л. Ми вирішуємо це питання в два способи. Перший – праця у церковних структурах. Ми маємо особливу комісію з кадрів, мета якої допомогти випускникам УКУ, і тим, хто навчався за кордоном, щоб вони і надалі працювали в Церкві. Ми потребуємо таких працівників у соціальних, психологічних службах, школах, адміністративних структурах Церкви. Врешті, університет навчає не тільки для церкви. Це є інституція для народу, тому ми радо хотіли би, щоб було більше факультетів, більше спеціальностей, зокрема, й економіка, право, інші різні фахи, випускники яких були би в різних

формах суспільного життя задіяні. Поки що ми маємо скромний перелік факультетів. А ми повинні забезпечити різні сфери життя людьми, які мають солідну духовну формацію. Це – вкрай важливо.

РВУ: На Вашу думку, ініціатива вірних УПЦ КП у Західній Україні щодо спільної молитви, а згодом і спільних богослужінь православних і греко-католиків може бути втілена в життя?

К.Л. Так, є така тенденція. До певної міри ми можемо молитись разом: молебні, акафісти, літії, спільні молитви. Не можемо, не готові поки співслужити літургію спільно з православними, бо то був би вияв повної єдності, якої в нас ще, на жаль, немає. Спільно літургісати нам іще дуже рано. Я тішуся, коли люди спільно моляться: от, наприклад, освячення пам'ятника, спільна панахида. В таких випадках я без найменшого застереження я ставав із православними співбратами. Але щодо літургії, то такого ще немає. Прийде час, з Божої допомоги, коли та єдність внутрішня, яка повинна в нас бути, прийде, тоді ми будемо разом служити.

РВУ: Яких заходів слід вжити, щоб відновити історичну справедливість відносно УГКЦ, а також як Ви оцінюєте заклики депутатів низки обласних рад про присвоєння УГКЦ статусу репресованої Церкви.

К.Л. Ми мусимо працювати. Мусимо стукати в ті двері – в надії, що держава це зрозуміє. Ще в часи президента Кучми він назвав УГКЦ невід'ємною часткою духовного життя і повноправним суб'єктом української історії, з якої ця Церква колись „була брутално виштовхнута”. Це певне моральне визнання провини держави перед Церквою. Але ж Церква має певне майно, статки, які в неї насильно забрали. Нам би було легше жити й працювати, якби ми мали необхідні майнові засоби.

Тоді б ми мали засоби для кращого будівництва та розвитку УКУ, могли би організувати будинки для літніх людей, для сиріт, для тих, хто лишився самотнім після розлучення тощо. Церква не потребує багатств власне для себе. Багато грошей для Церкви – це свого роду прокляття. Тому треба бути надзвичайно обережним у фінансових питаннях. Надмір грошей псує Церкву. Тому ми потребуємо стільки, скільки необхідно. У нас забрали споруди, статки, майно. У словах президента Л.Кучми було визнання моральної провини, а нам треба формального підтвердження з боку відповідних державних структур: президента, Верховної Ради. Адже це – справедливість. То не є якась послуга для Церкви, це – відновлення справедливості.

Бесідувала Алла Дмитрук

Освячення храму у селі Гусаків

12 липня у с. Гусаків владика Ярослав (Приріз), єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, освятив новозбудований храм на честь свв. верховних апостолів Петра і Павла. Владиці співслужив декан Мостиський прот. Тарас Шпег та отці деканату. Архиєрейську Літургію супроводжував хор Львівського храму Введення у храм Пресвятої Богородиці, серед яких є вихідці з села Гусаків. На богослужіння були присутні представники районної влади.

У пастирському слові до вірних Владика Ярослав розповів про те, як розвивалась ідея храму впродовж історії спасіння. Перші початки храму були закладені у жертвоприносах, коли жертвник став місцем зустрічі з Богом. Наступним елементом розвитку ідеї храму стала скінія: вона виражала присутність Божу та була видимим виразом перебування Ягве зі своїм народом. “Завершило ж динаміку ідеї храму серед вибраного народу - будівництво Єрусалимського храму за царя Соломона,” - підсумував архиєрей.

Відтак, відкликаючись до творів Отців Церкви, владика Ярослав розвинув тему Божої святості, яку людина, немов з джерела, черпає у храмі. Людина відчуває потребу у святому і шукає цього у своєму житті. “Це устремління людини до святості, до небуденного, є одним з глибших стимулів - це туга за Досконалим та Вічним,” - наголосив Владика.

Греко-католицька громада у Гусакові налічує 9 родин, які ще донедавна не мали власного храму і були змушені навідуватись до сусідніх сіл, де були греко-католицькі храми. 17 червня 2007 р., коли

громадою опікувався о. Ігор Стецьків, Владика Юліян (Вороновський) освятив наріжний камінь під будівництво храму.

Після завершення богослужіння Владика Ярослав подякував усім, хто долучився молитово, коштами та працею до зведення Божої святині. Архиєрей зачитав подячне звернення правлячого Архиєрея Владика Юліяна (Вороновського) та вручив пам'ятні грамоти жертводавцям. Особливу подяку Владика Ярослав висловив священикам, які опікувались будівництвом храму: о. Ігору Стецьківу, який розпочав зведення церкви, та о. Євгену Макогону, який довершив боговгодну справу.

Освячено новий храм у селі Кропивник

У неділю, 12 липня, Владика Юліян (Вороновський), Єпископ Самбірсько-Дрогобицький, освятив новозбудований мурований храм Святих верховних апостолів Петра і Павла у селі Кропивник Добромільського деканату на Старосамбірщині. Напочатку ХХ ст. блаженний Йосафат (Коциловський), освятив на місці теперішнього храму камінь для будівництва церкви. Однак у ті часи храм збудувати не вдалось. Тому до війни вірні ходили на богослужіння у сусідні села: с. Княжпіль та с. Папортно (тепер Польща). За радянських часів на місці посвяченому під храм було збудовано господарські приміщення колгоспу. Однак не має поганого, щоб не вийшло на добро. В часі відродження Української державності на початку 90-х років минулого століття греко-католицька громада с. Кропивник використала дані приміщення у своїх потребах: одне переобладнали під кап-

лицю, а інші – розібрали на будівельні матеріали, які потім застосували у зведені храму.

Після завершення чину освячення храму архиєрей звернувся з пастирським словом до вірних, вітаючи їх з народженням святині, яку збудували на кошти місцевих жертводавців. Владиці співслужив митр. прот. Тарас Гарасимчук, канцлер єпархії, та отці деканату. З словами подяки до архиєрея звернувся адміністратор парафії прот. Володимир Яцула, який подякував усім, хто долучився до зведення храму, а також іконописцям та різьб'ярм з м. Хирів, які трудилися над виготовленням престолу та іконостасу.

Освятивши храм у селі Кропивник, та, звернувшись до вірних із пастирським словом, Владика Юліян (Вороновський) відбув до міста Турка, де освятив розпис храму та іконостас і відслужив Божественну Літургію. У пастирському слові владика закликав вірних наслідувати гарячу віру апостолів Петра та Павла, які, незважаючи на свої людські немочі, завжди уповали на Боже прощення та благодать, і так досягнули вінці небесної слави. Владиці співслужив митр. прот. Тарас Гарасимчук, канцлер єпархії, та священики Турківського деканату. На Літургії був присутній колишній парох Турки прот. Василь Сенік, який започаткував будівництво мурованого храму Святих апп. Петра і Павла, освяченого Блаженнішим Любомиром у 2004 році. Після завершення богослужіння прот. Тарас Білю, декан Турківський та адміністратор парафії, подякував Владиці Юліяну за його пастирський візит, а Архиєрей вручив о. Тарасові подячню благословенну грамоту від Глави УГКЦ.

Звернення Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ щодо ситуації українських трудових емігрантів

Високодостойний Пане Президенте!
Високодостойний Пане Голово Верховної Ради!
Високодостойна Пані Прем'єр-Міністр!
Високоповажні керівники парламентських фракцій!

Ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви, звертаємося до Вас у справі, яка турбує не тільки нас і мільйони наших вірних, а й ціле українське суспільство. Йдеться про новітню трудову еміграцію. Це явище саме в собі могло би бути нейтральним, але, на превеликий жаль, стало трагічним для багатьох з тих, хто через невідрадливі економічні обставини в рідній країні почувався змушеним шукати розв'язок у чужих країнах, виставляючи себе на великі небезпеки, щоб рятувати своїх найближчих і найдорожчих людей в Україні. Це факт, який ми повинні брати до уваги.

Не маючи врегульованого статусу, сотні тисяч українців зазнають нещадної експлуатації, змушені проживати у нелюдських умовах, часто позбавлені фундаментального права на захист здоров'я та невідкладну медичну допомогу. Навіть ті, хто має необхідні для працевлаштування документи, натрапляють на такі бюрократичні перепони, що часто не можуть ефективно захищати своїх прав і законних інтересів, наприклад щодо можливостей підтвердження кваліфікаційного рівня та професійної самореалізації, соціального та пенсійного забезпечення тощо. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека, що Конституцією України визнані найвищою соціальною цінністю, поважно знехтувані. Українські дипломатичні представництва у

країнах масового перебування емігрантів перевантажені і не спроможні ефективно протидіяти загрозам, часто не справляються зі своїми елементарними функціями або подекуди навіть накидають емігрантам додаткові бюрократичні тягарі. Вважаємо за свій обов'язок піднести голос за тих наших співгромадян, які були змушені виїхати, тепер позбавлені належного захисту і безпеки у країнах перебування та покинуті напризволяще, а коли бажають повернутися, відчують мачушину неприязнь.

На жаль, ми змушені констатувати, що, незважаючи на масштабність феномену трудової еміграції з України, він не отримав належної уваги з боку політичних кіл, а значить, і державних структур. Попри декларативну зацікавленість, і то дуже рідкісну, фактично жодна із політичних сил не запропонувала цілісного підходу до вирішення проблем та конкретних дієвих кроків його реалізації. Що більше, навіть коли самі емігранти підносять голос на захист своїх прав, з уст політиків на різних ток-шоу лунають відповіді на кшталт: «Нам це не цікаво», «А скільки податків платять емігранти?» – забуваючи, що саме ті емігранти привозять чи переказують в Україну біля 20 мільярдів євро на рік, якщо вже оперувати суто економічними категоріями. Таке ставлення до емігрантів посилює загальне невдоволення владою серед людей в Україні,

тому що часто зачіпає їхніх рідних. Окрім того, пасивність держави щодо захисту своїх громадян негативно позначається також і на міжнародному іміджі України, адже це свідчить про слабкість і неспроможність держави. Люди питають: неже аж треба потрапити в полон сомалійських піратів, щоб про тебе згадала рідна держава?

Закликаємо Вас до цілеспрямованої активності у справах мільйонів українських емігрантів! На нашу думку, злободенним завданням є термінове вироблення чіткої міграційної політики України, а також відповідних програм на загальнонаціональному та регіональному рівнях. Ці програми мали б стосуватися усіх етапів міграційного процесу, а їхнє фінансування повинно бути забезпечене бюджетом. З боку нашої держави є конечним створити єдиний центральний державний орган з міграційних питань, а на законодавчому рівні визнати існування особливої категорії своїх громадян – трудових емігрантів – та закріпити їхній правовий статус. Не забуваймо, що йдеться не лише про економічні аспекти, а про людину.

Бажаємо запевнити Вас, що в цій дуже важливій справі, яка стосується такого великого числа наших співвітчизників, Українська Греко-Католицька Церква готова поділитися своїм досвідом служіння цим людям і співпрацювати у всіх позитивних починаннях держави.

**З належною пошаною
+ ЛЮБОМИР**

Дано у Києві, при соборі Воскресіння Христового, 1 липня 2009 року Божого

ОПОВІДІ

наміряються вступити у стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 25 липня 2009 р.				
Олег Черних	27.11.1968 р. м. Дрогобич	православне	вільний	вул. Маріїнська, 14, кв. 2
Наталія Уруська	24.06.1975 р. м. Трускавець	греко-католицьке	вільний	м. Трускавець
Богдан Джавала	27.07.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 80, кв. 44
Зоряна Пристай	28.11.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 109, кв. 8
Анатолій Дмитрієв	15.01.1986 р. м. Дрогобич	православне	вільний	вул. Будівельна, 7, кв. 3
Христина Лебеденко	09.10.1989 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Сагайдачного, 19, кв. 66
Олег Павлів	28.07.1987 р. м. Трускавець	греко-католицьке	вільний	вул. Крушельницької, 1, кв. 61
Марія Писко	25.17.1987 р. с. Судковичі	греко-католицьке	вільний	вул. Підвалля, 8, кв. 2
Вінчання – 26 липня 2009 р.				
Тарас Пригнар	07.03.1986 р. м. Борислав	греко-католицьке	вільний	м. Борислав
Галина Нечипор	10.05.1981 р. с. Волоща	греко-католицьке	вільний	вул. Котляревського, 41
Федір Федусяк	01.03.1981 р. с. Дубляни	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 23, кв. 25
Ольга Коваль	29.03.1977 р. с. Новошичі	греко-католицьке	вільний	пл. Ринок, 3, кв. 4
Вінчання – 1 серпня 2009 р.				
Володимир Цап	18.05.1976 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Бориславська, 43, кв. 70
Тетяна Хомічак	02.01.1984 р. с. Поляна	греко-католицьке	вільний	с. Поляна Старосамбірського району

ОПОВІДІ**наміряються вступити у стан подружній:**

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 1 серпня 2009 р.				
Олег Пастернак	28.04.1987 р. с. Добрівляни	греко-католицьке	вільний	с. Добрівляни Дрогобицького району
Оксана Баняс	13.07.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 46, кв. 114
Назар Шимків	07.04.1985 р. с. Гаї Верхні	православне	вільний	с. Гаї Верхні Дрогобицького району
Галина Петришин	21.02.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 76, кв. 216
Володимир Бутим	25.01.1985 р. м. Борислав	греко-католицьке	вільний	м. Трускавець
Ольга Ганусяк	26.11.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 108/3, кв. 17
Андрій Галелюка	21.10.1984 р. м. Барнаул	греко-католицьке	вільний	вул. Плебанія, 27
Марія Войтович	24.07.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Бориславська, 2, кв. 15
Тарас Кіт	21.01.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Кирило-Мефодіївська, 32
Наталія Захарченко	24.02.1984 р. м. Одеса	православне	вільний	смт. Таїрове Одеської області
Вінчання – 2 серпня 2009 р.				
Іван Соломка	04.07.1973 р. с. Унятичі	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 38, кв. 7
Ірина Голинська	17.04.1984 р. м. Рудки	греко-католицьке	вільний	м. Рудки Самбірського району
Святослав Куделич	14.03.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 7/5, кв. 49
Ірина Гоцинець	11.05.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 5, кв. 15
Вінчання – 8 серпня 2009 р.				
Олександр Плєшанов	01.05.1983 р. м. Даугавпілс	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 44, кв. 39
Марина Юртаєва	05.11.1988 р. м. Калуш	греко-католицьке	вільний	вул. Левицького, 2
Володимир Круглій	09.03.1986 р. с. Розвадів	греко-католицьке	вільний	вул. Шептицького, 12, кв. 11
Юлія Черхавська	24.11.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. 22-го Січня, 38, кв. 1
Андрій Головка	29.06.1988 р. с. Мшанець	греко-католицьке	вільний	вул. В. Великого, 80/1, кв. 1
Ольга Каптованець	17.07.1990 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	с. Раневичі Дрогобицького району
Андрій Галин	22.09.1982 р. м. Дрогоич	греко-католицьке	цив. розл.	вул. Г. Брама, 1, кв. 4
Наталія Коновалець	24.09.1985 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	с. Березець Городоцького району
Вінчання – 9 серпня 2009 р.				
Руслан Дмитерко	21.05.1970 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Дністрянська, 3
Наталія Береська	31.07.1972 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Стуса, 4-а, кв. 8
Вінчання – 29 серпня 2009 р.				
Тарас Луб	24.11.1980 р. м. Борислав	греко-католицьке	вільний	м. Борислав
Галина Спанчак	01.09.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 3, кв. 62
Олег Бойко	07.01.1987 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	м. Львів
Христина Гриньо	31.01.1990 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Нафтовиків, 32, кв. 8
Степан Хамуза	24.06.1988 р. с. Вівся	греко-католицьке	вільний	с. Вівся Козівського району Тернопільської області
Оксана Голик	21.10.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 94, кв. 119
Юрій Моцьо	07.08.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Чапельського, 3, кв. 30
Ірина Молчан	07.09.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Вагилевича, 29
Вінчання – 30 серпня 2009 р.				
Володимир Куземко	17.11.1982 р. с. Опарі	православне	вільний	вул. В. Великого, 40, кв. 13
Людмила Тюшка	05.04.1984 р. с. Вигода	греко-католицьке	вільний	с. Опарі Дрогобицького району

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подружж, просимо повідомити парафіяльний уряд.

Постанови

**Сорок п'ятої сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького
Верховного Архиепископства УГКЦ
Новояворівськ, 30 червня – 1 липня 2009 р. Б.**

1. Прийняти за основу зміни та доповнення до Положення про єпархіальну катехитичну комісію з внесеними поправками та доповненнями. До 1 вересня 2009 року Божого членам Митрополичого Синоду подати на адресу сестри Луїзи (Цюпи), СНДМ, свої додаткові зауваження та розглянути цей доопрацьований проект на наступній сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ.

2. Доручити Владиці Ярославові (Прирізові) доопрацювати документ «Пастирські та літургійні вказівки до Чину похорону» з додатком, поширивши його з урахуванням висловлених пропозицій, та подати на розгляд на наступну сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ.

3. Затвердити текст Звернення Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ щодо ситуації українських трудових емігрантів.

4. Прийняти на трьохрічний випробувальний термін Положення про діяльність фонду «Андріїв гріш».

5. Рекомендувати провести у Києво-Галицькому Верховному Архиепископстві УГКЦ обряд відновлення хресних обітів з нагоди Хрещення Русі-України у неділю, 26 липня, та вівторок, 28 липня 2009 року Божого.

6. Доручити Комісії душпастирства охорони здоров'я доопрацювати Програму протидії абортам в Україні з урахуванням зауважень, висловлених членами Митрополичого Синоду, й пропозиціями доктора медицини Антуана Лісеца з Хорватії та подати її на наступну сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ.

7. Розпочати проект видання перекидного церковного календаря накладом 30 тис. примірників, кошти від реалізації якого підуть на будівництво Патріаршого собору в Києві.

8. Провести в неділю, 13 вересня 2009 року Божого, у соборі Святого Юра у Львові відзначення 65-х роковин пам'яті Митрополита Андрея (Шептицького) та 25-х роковин пам'яті Патріарха Йосифа (Сліпого).

9. Провести Сорок шосту сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиепископства Української Греко-Католицької Церкви у вересні 2009 року Божого.

Ці постанови набирають чинності

10 липня 2009 року Божого

Голова Синоду Єпископів

**Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ
+ Любомир**

Розклад Богослужінь з 20.07 по 2.08.09 р.Б.

Кожної неділі:

6.00 – Утреня.

7.00, 8.30, 10.30, 12.00, 17.00 – Божественна Літургія.

18.00 – Вечірня.

Будні дні:

7.00 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

19.00 – Вечірня.

Субота:

7.00 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

18.00 – Велика Вечірня.

18.00 – Науки для хресних батьків.

Наші парафіяни:

Юрій Ногач, 1989 р.н. – Надія Зайцева, 1988 р.н.;
Андрій Даців, 1989 р.н. – Марія Синишин, 1988 р.н.;
Сергій Невестюк, 1983 р.н. – Інна Сусак, 1989 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

**Вітаємо Вас, дорогі у Христі,
із одруженням і зичимо Вам любові, злагоди,
миру, здоров'я, вірності та багато діточок!**

Відійшли у вічність:

Ольга Раделіцька, 69 р.; Марія Бойченко, 79 р.;
Ольга Семчук, 86 р.; Ігор Гринаш, 45 р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо співчуття рідним та близьким покійних.

Слухайте релігійну радіопередачу "Християнська хвиля"

на дрогобицькому радіо
"Франкова земля" щосуботи о 16.00 год.
"Християнська хвиля" — це проект
парафії Пресвятої Трійці УГКЦ м. Дрогобича.

Отримали Святі Тайни Хрещення та Миропомазання:

Марта Якимовська, Арсеній Чепіль, Павло Калат,
Марко Керунець, Ганна-Ярослава Терехова, Соломія
Топій, Ірина-Вікторія Федитник, Ігор-Богдан Кузик,
Олег Козицький, Ігор Гуділін, Анастасія Ільчишин,
Юрій-Іван Лазорак, Марко-Павло Хом'як, Аліна-Іванна
Гулін, Вікторія Піць, Любомир Надюк.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші жертводавці:

10 грн. - п. Ярослав, п. Надія, п. Марія, п. Ірина,
п. Надія. **18 грн.** - пп. Надія та Тетянар.

20 грн. - п. Федір, п. безім., п. Грицай, п. Богдан,
30 грн. - п. М. Гординська, п. Орися.

50 грн. - п. М. Нечипор, пп. Іван та Ірина, п. Оксана,
п. Ольга, п. Володимир, п. Т. Дорожівська, п. Ольга.

100 грн. - п. Богдана Скоропад, п. Марта,
200 грн. - п. Галина. **300 грн.** - безім.

350 грн. - безім.

20 доларів - сім'я Турубарових, п.

1000 грн. - п. Микола Лагодич, пп. Олег та Тетяна.

На сиротинець: 20 грн. - п. Ганна, безім.

25 грн. - п. Василь. **50 грн.** - п. М. Нечипор, п. Леся,
п. Люба, безім.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*